

fra den dag, hvor køberen har fået varen eller det første parti heraf i hænde. Denne løsning forekommer naturlig under hensyn til, at der i lovens kapitel 4 foreslås regler om fortrydelsesret ved postordre-salg, idet disse regler netop som baggrund har, at køberen ikke har haft lejlighed til at undersøge varen. Løsningen er også foreslået i det finske forslag til konsumentskyddslag.

Er varen, f. eks. i forbindelse med „biografalg“, blevet demonstreret for en større forsamling, må forholdet henføres under stk. 2, såfremt forbrugeren reelt ikke har haft lejlighed til at undersøge den nærmere.

I de tilfælde, der er omfattet af stk. 2, regnes fristen fra den dag, hvor forbrugeren har fået varen „i hænde“. Er varen fremsendt med post, og er forsendelsen henlagt til afhentning på posthuset, fordi forbrugeren ikke var hjemme ved udbringelsen, skal fristen således først regnes fra den dag, hvor forbrugeren indløser forsendelsen på posthuset.

Køberen vil i de af stk. 2 omfattede tilfælde også inden modtagelsen af varen kunne træde tilbage fra aftalen ved at underrette sælgeren herom og vil endvidere efter stk. 4 kunne bruge fortrydelsesretten ved blot at undlade at modtage eller indløse sælgerens forsendelse.

Er forholdet omfattet af stk. 2, og er det aftalt, at det købte skal leveres i flere partier, regnes fristen fra den dag, hvor forbrugeren fik det første parti i hænde. Som eksempel kan nævnes køb af et samlet bogværk under udgivelse. Her må fristen regnes fra modtagelsen af det første bind.

Der er i lighed med den norske lov, men i modsætning til den svenske, ikke foreskrevet nogen bestemt form for forbrugeres underretning om, at han træder tilbage fra aftalen. En mundtlig, eksempelvis telefonisk, meddelelse vil således i princippet være tilstrækkelig, men da forbrugeren må kunne bevise, at han har afgivet underretningen rettidigt, vil skriftlig underretning i reglen være tilrådelig, og den største sikkerhed opnås selvsagt, såfremt underretningen gives i anbefalet brev.

Udtrykket „den erhvervsdrivende“ i stk. 1 omfatter ligesom i § 5, stk. 1, også firmaets repræsentant. Har forbrugeren således på mødet forhandlet med en repræsentant, vil han også kunne underrette denne, og det følger herefter af § 16, at der ikke i denne forbindelse lægges vægt på en eventuel bestemmelse i kontrakten om, at repræsentanten ikke er bemyndiget til at modtage meddelelser fra forbrugeren.

Efter stk. 3 er det tilstrækkeligt, at forbrugeren har afsendt underretningen med post inden fristens udløb, dvs. senest ugedagen efter mødet, henholds-

vis varens overgivelse. Ligestillet med afsendelse pr. post må anses afsendelse pr. telegraf. Det er uden betydning, om den erhvervsdrivende herefter først modtager underretningen efter fristens udløb. Den norske og den svenske lov indeholder samme regel.

Skal varen sendes til forbrugeren, og fortryder denne aftalen inden eller ved forsendelsens fremkomst, ville det hverken være rimeligt eller hensigtsmæssigt at kræve, at forbrugeren skulle modtage varen og eventuelt betale for denne, således at han først derefter kunne underrette den erhvervsdrivende om sin tilbagetræden med anmodning om afhentning og i givet fald tilbagebetaling af vederlaget. Ved stk. 4 er det derfor bestemt, at forbrugeren også, d.v.s. uden egentlig underretning til den erhvervsdrivende, kan gøre sin fortrydelsesret gældende ved blot at undlade at modtage eller indløse den erhvervsdrivendes forsendelse. Er der tale om en postforsendelse, som forbrugeren ikke indløser, vil forsendelsen efter henliggefristens udløb blive sendt tilbage til den erhvervsdrivende, og denne må herefter betragte aftalen som ophævet.

Forbrugers ret til at fortryde ved at undlade at modtage eller indløse den erhvervsdrivendes forsendelse må dog være betinget af, at fortrydelsesfristen ikke allerede er udløbet, forinden forsendelsen kom frem til ham, og stk. 4 har derfor navnlig betydning i de tilfælde, som er omfattet af stk. 2. Løber fristen efter stk. 1 fra mødet, og sendes varen med post, vil forbrugeren kun kunne fortryde efter stk. 4, såfremt forsendelsen forsøges eller er forsøgt afleveret på hans bopæl senest ugedagen efter mødet.

Stk. 4 finder også anvendelse ved de i § 5, stk. 2, nævnte aftaler, såfremt den erhvervsdrivende som led i aftalen sender varer, f. eks. undervisningsmateriale i forbindelse med et brevkursus, til forbrugeren.

I stk. 5 er givet en særregel for de tilfælde, hvor en erhvervsdrivende har optrådt som mellemmand for en privat sælger. Underretningen bør i disse tilfælde tillige kunne afgives direkte til den private sælger.

Til § 7.

For at sikre, at forbrugeren bliver opmærksom på fortrydelsesretten efter loven, foreslås det i stk. 1, at den erhvervsdrivende skal have pligt til at give forbrugeren tydelig skriftlig oplysning herom.

Oplysningen skal gives på mødet, selv om fristen i medfør af § 6, stk. 2, først løber fra den dag, hvor forbrugeren får varen i hænde.

Det foreslås i stk. 3, at justitsministeren får bemyndigelse til at fastsætte bestemmelser om oplysningens form og indhold. Det vil herunder i over-